

Господи, да прогледамъ!

„Господи, да прогледамъ!“

„Господи, да прогледамъ!“ — Ето едно добро желание на мѣсто изказано. Хиляди желания могат да се зародятъ въ човѣшкия умъ, хиляди желания могат да изпъкнатъ въ човѣшкото сърце, но всички желания едноврѣменно не могат да се реализиратъ. Законъ въ природата е: Божественото винаги идва въ множеството, а се реализира само въ едно. Въ човѣшкото идва само едно желание, а се реализиратъ много, и вслѣдствие на това, човѣшкиятъ животъ е безсмисленъ, т. е. въ човѣшкия животъ нѣма единство. Въ Божествения животъ има единство, значи, тамъ всичко се хармонизира въ едно. Обаче, за да се разбере тази мисълъ се изискватъ редъ разсждения.

Свървменнитѣ хора разсждаватъ еднообразно. Азъ слѣдя това нѣщо. Математицитѣ разсждаватъ еднообразно, геометрицитѣ разсждаватъ еднообразно, геолозитѣ разсждаватъ еднообразно, астрономитѣ разсждаватъ еднообразно, биолозитѣ, социолозитѣ — всички хора разсждаватъ еднообразно, въ мисълта имъ нѣма разнообразие. Ако попитате единъ социологъ: какво е отношението на твоята наука къмъ цѣлото, той ще каже, че отъ социологията по-хубава наука нѣма, и като се изучи тя, всички въпроси ще се разрѣшатъ. Ако попитате единъ астрономъ, какво отношение има астрономията къмъ цѣлото, той ще каже, че отъ астрономията по-хубава наука нѣма, нея като изучишъ, всичко ще се разрѣши. Изобщо, ако запитате всички учени, тѣ ще ви кажатъ, че отъ тѣхната наука по-хубава нѣма. И въ религията, изобщо, е сжщото еднообразие. Казватъ: „Отъ нашата религия нѣма нищо по-хубаво“. Всички богослови казватъ, че